

## 271. Tommeliden han var sig en Mand saa spæd.

Poco Allegretto.

C. E. F. Weyse.

*p*

1. Tomme - li - den han var sig en Mand saa spæd, i Fingerbøls Har - nisk  
var han klæd, hans Hjælm var hvæl - vet og hvid og ren, det  
var en ud - hu - let Kir - se - bær - sten. En Knap - pe - naal var hans  
Lan - se - stang, selv var han ik - kun en Tom - me lang.

2. Tommeliden sidder i Tommeltot,  
der morer han sig saa jævnt og godt!  
Tommeliden drager paa Eventyr,  
han vog en Flue, det frygtelige Dyr!  
Tommeliden drager i fremmede Land,  
han svømmed sig over en Mælkespand.

3. Der var stor Frygt over al den Gaard,  
af Tandværk led den kongelige Maard.  
Svanhvide sig havde saa liden en Mund,  
det var et Kirsebær, rød og rund;  
de Læger komme med skarpen Tang,  
den Kirsebærmund var dem alt for trang.

4. O, hvo som uddrager den hule Tand,  
skal vorde Drot i det halve Land!  
Tommeliden sprang ind med Hjælm og Stang,  
hun mærked i Munden den knap engang;  
af Sadlen han kasted den frække Gæst,  
hun mærkede næppe det Lansefæst.

5. Der var stor Fryd over al den Gaard,  
Tommeliden ægted den væne Maard.  
Prinsessen ham pynted med Sindalsbaand,  
hun bar ham til Kirken paa hviden Haand.  
Foragte skal man just ej de smaa,  
tit naa de, hvor ej de store naa.

A. Oehlenschläger.